

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **I. S.**, zast. JUDr. Milanem Paláčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 27, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2007, čj. OAM-1-461/VL-20-18-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 10. 2008, č. j. 61 Az 67/2007 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Milanu Paláčkovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 6. 2007, čj. OAM-1-461/VL-20-18-2007, zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě zamítl. Vycházel přitom z následujícího skutkového stavu. Žalobce přicestoval naposledy do ČR dne 28. 6. 2005 na vízum, které bylo platné od 25. 6. 2005 do 4. 7. 2005 a opravňovalo jej k pobytu a vycestování z území České republiky v délce 10 dnů ode dne vstupu na území. Poté, co platnost víza vypršela, pobýval žalobce na území ČR nelegálně. Dne 7. 6. 2007 bylo žalobci uděleno správní vyhoštění na tři roky. Území poté neopustil a dne 11. 6. 2007 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, „*aby si mohl legalizovat v ČR pobyt*“. V případě návratu na Ukrajinu se obává možného pokračování neshod s místními obyvateli a

také urážek na národnostním základě. Podle krajského soudu správní orgán za této situace nepochybil, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zde mimo jiné uvedl, že rozhodně není pravdou, že by hlavní motiv jeho odchodu ze země původu spočíval v ekonomických důvodech, resp. že by podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění. Hlavním důvodem byla diskriminace a pronásledování stěžovatele pro jeho ruský původ. Situace stěžovatele byla velmi zoufalá, proto se opakovaně obrátil na policejní orgány. Tyto jej však odbyly s tím, že je přistěhovalec, příslušník národa, který Ukrajince dlouho okupoval, a proto si má pomoci sám. Stěžovatel má pochybnost o nezaujatosti postupu žalovaného, jakož i souladu jeho postupu se zákonem (jak zákonem o azylu, tak se správním řádem). Je přesvědčen, že splňuje podmínky udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krajský soud pak podle stěžovatele porušil zejména § 36 s. ř. s. tím, že nerespektoval jeho právo na jednání v mateřském jazyku. Krajský soud navíc v podstatě převzal veškerá skutková i právní tvrzení žalovaného a samostatně věc neposoudil. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Pomine-li Nejvyšší správní soud, že uplatněné námitky jsou z velké části bez vztahu k obsahu správního či soudního spisu, je na místě konstatovat, že kasační stížnost v daném případě neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. K aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu se již dostatečně podrobně vyjádřil ve svém

rozsudku ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu